

ת"פ 4393/07/22 - מדינת ישראל נגד ולדימיר בלדנוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 4393-07-22 מדינת ישראל נ' בלדנוב(עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד אילנה קיפניס
	נגד
הנאשם	ולדימיר בלדנוב
	ע"י ב"כ עו"ד אדוה אלאב

גזר דין

העובדות

1. הנאשם, ולדימיר בלדנוב (להלן: הנאשם, או בלדנוב), הורשע על פי הודאתו בעובדותיו של כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של גניבת רכב בצוותא, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (שש עבירות) (להלן: חוק העונשין); נהיגה ללא רישיון נהיגה - פקע מעל שנתיים - לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (שש עבירות), ונהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל - 1970 (שש עבירות).

2. כתב האישום אוזח ששה אישומים, במסגרת כל אחד מהם גנב הנאשם רכב בצוותא עם אחר, ארטיום דיאחטיארוק, עמו יש לו היכרות מוקדמת, על רקע עבודה משותפת בחברה פלונית (להלן: ארטיום); הנאשם גנב את הרכבים ונהג בהם ללא רישיון נהיגה בר תוקף, וללא ביטוח. להלן פירוט האישומים בהם הורשע הנאשם, לפי סדרם הכרונולוגי.

על פי האישום **התשיעי**^[1], בתאריך 1.6.2022 בשעה 22:15 לערך, גנבו הנאשם וארטיום רכב מהעיר פתח תקווה, לאחר שפלונים אחרים פרצו אליו והניעוהו עבורם. הנאשם וארטיום העבירו את הרכב הגנוב לשטחי הרשות הפלסטינית, באופן שהנאשם נהג בו, ללא רישיון נהיגה בר תוקף וללא ביטוח, ואילו ארטיום הובילו לכיוון המחסום כשהוא נוהג ברכב אחר (רכב הרשום על שם בעלי החברה בה עבדו הנאשם וארטיום, ובו החזיק האחרון, להלן: הרכב האחר).

האישום **השביעי** מספר, כי ארבעה ימים לאחר מכן, ביום 4.6.2022 בשעה 20:47, גנבו הנאשם וארטיום רכב

מהעיר רמת השרון, לאחר שאחרים פרצו אליו והניעו אותו עבורם. הנאשם וארסיום העבירו את הרכב הגנוב לשטחי הרשות הפלסטינית (דרך מעבר "תאנים"), באופן שהנאשם נהג ברכב הגנוב, ללא רישיון נהיגה בר תוקף וללא ביטוח, ואילו ארסיום הובילו לכיוון המחסום כשהוא נוהג ברכב האחר. עיניכם הרואות, זו היתה שיטת הגניבה בה לקח הנאשם חלק (להלן: השיטה).

על פי האישום **השני**, עוד באותו יום, בשעה 22:35, גנבו הנאשם וארסיום רכב מהעיר תל אביב, לפי אותה השיטה.

מהאישום **הרביעי** עלה כי יומיים לאחר מכן, ביום 6.6.2022, בשעה 23:00, שוב גנב הנאשם את רכב נוסף, לפי אותה השיטה.

האישום **השני** מתאר כי בתאריך 20.6.2022 בשעה 21:36, גנב הנאשם - בהתאם לשיטה - רכב מהעיר פתח תקווה.

על פי האישום **הראשון** (הוא האחרון בזמן), באותו המועד, בשעה 22:30, גנבו הנאשם וארסיום רכב מהעיר תל אביב, לאחר שאחרים ניפצו את החלון המשולש הקדמי של הרכב, פירקו את הפלסטיקה הקדמית וברכב והניעו את הרכב. בהמשך, נהג הנאשם ברכב הגנוב, ללא רישיון נהיגה בר תוקף וללא ביטוח, וארסיום הובילו אותו לכיוון מעבר "תאנים" כשהוא נוהג ברכב האחר. בהמשך, בחלוף כשעה, הבחינו שוטרים ברכב האחר בו נהג ארסיום, כשהוא מוביל את הנאשם שנהג ברכב הגנוב. באותן הנסיבות, כך כתב האישום, נעצרו הנאשם וארסיום על ידי המשטרה, ומשם קצרה היתה הדרך אל ספסל הנאשמים.

3. ביום 7.2.2023, לאחר שהתקיים הליך גישור בפני חברתי, כבוד סגנית הנשיא, השופטת תבור, הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, והורשע בעבירות שפורטו לעיל; בין הצדדים לא היתה הסכמה עונש.

4. ביום 19.2.2023 טענו בפניי הצדדים לעונש. התביעה בטיעוניה ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם, ביחס לכל העבירות בהן הורשע הנאשם, נע בין 54 ועד 84 חודשי מאסר בפועל, וביקשה למקם את עונשו של הנאשם "בתוך השליש העליון ולא ברף הגבוה (שלו)", לצד מאסר מותנה ביחס לעבירות רכוש, וכן לכל עבירה בה הורשע, ופסילת רישיון מותנית ובפועל. עוד עתרה התביעה להשתתף פיצוי לטובת נפגעי העבירות.

התביעה עמדה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם: זכות הציבור לשמירה על בטחונו האישי, שלמות גופו, פרטיותו ורכושו. התובעת הוסיפה כי מידת הפגיעה בערכים מוגנים אלה היא "קשה", ומדובר ב"מכת מדינה של ממש". עוד הטעימה התביעה, כי נהיגה ללא רישיון בר תוקף וללא ביטוח, מגלמת פוטנציאל נזק משמעותי.

אשר למיקום עונשו של הנאשם בגדרי מתחם הענישה טענה התביעה, כי לחובתו ארבע הרשעות קודמות, בין היתר

בעבירות של גניבת רכב, התפרצות לדירה, חבלה במזיד ברכב, ועוד; הקטגורית הוסיפה, כי הנאשם ריצה מאסרים בפועל, ולא היה בכך כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות.

5. ההגנה ביקשה לשכנע אחרת: לדידה, מתחם העונש ההולם (ביחס לכל העבירות בהן הורשע הנאשם) נע בין 24 ועד 60 חודשי מאסר בפועל, ולשיטתה אין למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של מתחם הענישה.

ההגנה עמדה על חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות, וטענה כי יש להבחין בין מקרים שבהם נאשמים קשרו קשר לביצוע גניבות הרכבים, גרמו להם חבלות והתפרצו לתוכם, לעומת מעשיו של הנאשם כאן, שהתמצו בגניבת הרכב, בלבד. ההגנה הדגישה כי הנאשם לא פעל כחלק מתוכנית עבריינית מתוכננת, ולפחות ביחס אליו ולמעשיו - לא היה כל תכנון מוקדם.

ההגנה הוסיפה כי הנאשם ביצע את העבירות בעקבות חוב כספי שהיה חייב לאדם אחר (שאת פרטיו מסר למשטרה), וכי "לא היתה לו דרך אחרת לשלם את החוב"[2]. הסנגורית הסבירה, כי במועד ביצוע העבירה היה הנאשם נתון במצב כלכלי קשה, ואף מעסיקו סיפר בחקירתו במשטרה כי לא שילם לו שכר, אלא מסרו ישירות לאחרים, מהם לווה הנאשם כספים.

ההגנה הדגישה כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, והביע חרטה על מעשיו. עוד טענה ההגנה, כי נוכח חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות, והעובדה שהוא לא גרף לכיסו רווחים ממכירת הרכבים הגנובים, אין להשית עליו את מלא תשלום הפיצוי לקורבנות. הסנגורית ציינה כי הנאשם נעדר תמיכה כלכלית, ולמרבה הצער אמו חלתה לאחרונה בסרטן.

בסיום דבריה טענה הסנגורית: "הנאשם ביקש ממני למסור לבית המשפט שהוא... יודע שעברו הפלילי מטריד אבל הוא לא מתכוון לחזור להיות כאן, הוא מבקש הזדמנות מבית המשפט ומבקש שהמאסר על תנאי יהיה משמעותי על מנת להרתיעו מלחזור לספסל הנאשמים בהמשך".

הן התביעה והן ההגנה הגישו פסיקה על מנת לתמוך בעתירתן העונשית.

6. כך הנאשם בדברו האחרון: "אני באמת מצטער על מה שעשיתי, זה נבע מחוב כספי. אני מ 2018 לא הייתי עצור ולא כלום. יצאתי מהפשע. זה מה שהחזיר אותי, לא ידעתי איך לצאת מזה".

דין והכרעה

7. נוכח השיקולים שנקבעו במסגרת מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)) ברי כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד כולל, ביחס לכל העבירות בהן הורשע הנאשם; מדובר

בפרשה עבריינית אחת, במסגרתה גנב הנאשם רכבים בצוותא, יחד עם ארטיום, והעבירם לשטחי הרשות הפלסטינית.

8. הערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם במעשיו הם שמירה על רכושו ופרטיותו של הזולת, ושמירה על שלומם וביטחונם של משתמשי הדרך.

9. הגם שעבירות של גניבת רכב הן "רק" עבירות רכוש, הרי מן המפורסמות היא שהפגיעה שנגרמת לקורבנות ולציבור כתוצאה מביצוען היא קשה; ראו למשל את בש"פ 45/10 **מסארווה נ' מדינת ישראל** (8.1.2010) ביחס לנזק שנגרם כתוצאה מעבירות אלה. ההחלטה הנ"ל ניתנה בהקשר של דיני מעצרים, אך יפה היא גם לענייננו, בשינויים המחויבים, אף בפן הענישתי:

"כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוככמת, לא קמה עילת מעצר. יש בגישה זו כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות, שהרי כל שרשרת עבירות מתחילה בעבירה הראשונה, שמא יאמר העבריין לעצמו כי אין סיכון שייעצר ב'מכה' הראשונה. **'פתאום קם אדם בבוקר ומוצא...'** **שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה.** חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. **מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גם בהן, והסטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה.** ודוק: אין בכוונתי להכניס בדלת האחורית את העילה של הרתעה מפני עבירות שהן 'מכת מדינה', עילה שהמחוקק השמיט מחוק המעצרים. אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן 'מתוככמות', הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידנא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך"[3].

10. אשר לחומרת העבירה של גניבת רכב, ראו את קביעת בית המשפט בע"פ 7163/13 **כסוואני נ' מדינת ישראל** (3.8.2014) (להלן: **כסוואני**):

"עבירה של גניבת רכב היא עבירה חמורה, ולצידה עונש מקסימלי של 7 שנות מאסר. היא פוגעת בקניין, בפרטיות ובתחושת הבטחון של המשתמשים ברכב במובן הצר, ומסבה נזק כלכלי במובן הרחב בשל העלאת פרמיות הביטוח בגין ריבוי גניבות כלי רכב. בנסיבות העניין שבפנינו עסקינן אף בפגיעה ישירה בפרנסתן של חברות השכרת הרכב מהן נגנבו הרכבים האמורים (ראו לדוגמה: ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2006), בו נגנבה מלגזה). **בית המשפט העליון עמד זה מכבר על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה במקרים אלו** (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); עניין אבו סבית, לעיל; רע"פ 10899/08 אבו עישה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2008); ע"פ 6331/10 אושרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.1.2011))."

11. אף במסגרת רע"פ 1123/18 **דבארי נ' מדינת ישראל** (14.3.2018) עמד בית המשפט העליון על חומרת העבירה דנא, וקבע כי מדובר ב"מכת מדינה", כך:

"לטעמי, צדקו הערכאות הקודמות כאשר סיווגו את העבירות שביצע המבקש כעבירות בעלות חומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהם לשלום הציבור והן בשל העובדה כי גניבת כלי רכב הפכה להיות 'מכת מדינה'".

12. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא גבוהה; הנאשם לקח חלק בלא פחות משש גניבות רכב, בכך שהגיע יחד עם ארסיום, לילה אחר לילה (ולעיתים אף באותו הלילה ממש) לערים שונות בישראל, וביצע את הגניבות. הרכבים הגנובים הועברו (פרט לאחד מהם) לשטחי הרשות הפלסטינית, ונשללו מבעליהן. אין המדובר, איפוא, במעידה חד פעמית, אלא במסכת גניבות של ממש, שהתפרשה על פני למעלה משבועיים ימים.

13. דעתי שונה מדעת ההגנה: חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות היה מרכזי, באופן יחסי, ובוודאי שלא היתה מושלמת הגניבה של הרכבים ללא ביצוע חלקו; אמנם, לא נלוותה למעשיו קשירת קשר לביצוע הגניבות, והוא לא היה מי שפרץ לרכבים והניעם; עם זאת, הנאשם נהג ברכבים הגנובים, והעבירם לשטחי הרשות הפלסטינית. נקל לקבוע, אם כן, כי הנאשם היה חוליה משמעותית בשרשרת מיומנת, משומנת היטב, של גניבות רכבים. ועם זאת, אין להתעלם מטענתה הנכונה של ההגנה בפן אחד: בהחלט יש להביא בחשבון, לקולא כמובן, את העובדה שהנאשם - חרף תפקידו הנכבד בפרשה - הוא לא זה שיזם את ביצוע העבירות, ולא היה שותף לתכנון.

14. הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא התמצה רק בפגיעה קשה בקניינם של הקורבנות, אשר לרובם המכריע (חמש מתוך שש), לא הוחזר רכבם; גניבות הרכבים הביאו גם לשיבוש שגרת יומם של הנפגעים, הפרת פרטיותם, ופגיעה בתחושת ביטחונם. מעבר לכך, בידוע הוא, שגניבת רכבים גוררת העלאת פרמיות ביטוח, ומכאן גם פגיעה רוחבית בציור ובמשק.

15. נוסף על עבירות הרכוש, נהג הנאשם ברכבים הגנובים ללא רישיון נהיגה בר תוקף (פקע מעל שנתיים), וממילא אף ללא ביטוח.

16. צודקת התביעה, ונהיגתו של הנאשם ללא רישיון בר תוקף וללא ביטוח אכן גילמה פוטנציאל נזק מסוים. עם זאת, ברי לכל שיש להבחין בין נאשם הנוהג ברכב כשאינו מחזיק ברישיון נהיגה כלל (מעולם לא הוציא) [4], לבין נאשם, כבלדנוב כאן, אשר לא חידש את תוקף רישיון הנהיגה שלו, אולם כן החזיק ברישיון נהיגה תקף בעברו. פשיטא כי הסיכון מפני מי שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה, על כל הכרוך בכך - גדול הרבה יותר, מפני מי שכן למד נהיגה, הוציא רישיון וכו'.

מעבר לצורך אבאר עוד, כי בעבירה זו, של נהיגה בעת שרישיון הנהיגה לא תקף, הפחותה בחומרתה, הענישה מתמקדת, בדרך כלל, בפסילת רישיון בפועל למשך מספר חודשים, ותו לא. ראו, רק לדוגמא, את רע"פ 4970/11

עאסי נ' מדינת ישראל (10.7.2011).

עוד ראיתי לציין בעניין זה, ולקולא גם כאן, כי בעת שזוהו הנאשם וארטיום על ידי השוטרים בדרכם למחסום, לא ניסה הנאשם להימלט עם הרכב הגנוב (כפי שלמרבה הצער והסיכון - קורה לעיתים קרובות, בנסיבות דומות); זיהויים של השניים הוביל למעצרם, ללא סיכון בפועל של השוטרים.

17. הצדדים הגישו פסיקה על מנת לתמוך בעתירתם ביחס למדיניות הענישה הנהוגה; ראיתי להתייחס לחלק ממנה, וכן לפסיקה נוספת, כמפורט להלן.

18. במסגרת ע"פ 2333/13 סאלם נ' מדינת ישראל (3.8.2014) דחה בית המשפט העליון את ערעור המערער נגד גזר הדין שניתן בעניינו. המערער הורשע בשתי עבירות של גניבת רכב, ובשתי עבירות של סיוע לגניבת רכב. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם לכל אחת מארבע העבירות אותן ביצע המערער נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל, השית עליו 4 שנות מאסר בפועל, והפעיל מאסר מותנה שעמד לחובתו. בית המשפט העליון דחה את הערעור, וקבע:

"עבירה של גניבת רכב הוכרה זה מכבר כעבירה חמורה, הן על ידי המחוקק אשר קבע לצידה עונש מאסר ממושך וחמור משל עבירות גניבה אחרות, והן על ידי בית משפט זה, אשר עמד על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בגין ביצועה (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2006); רע"פ 10899/08 אבו עישה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2008); ע"פ 6331/10 אושרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.1.2011)). הנזק שנגרם כתוצאה מעבירה זו הוא רב, הן כלפי המשתמש ברכב שנגנב, והן כלפי הציבור בכללותו לנוכח העלאת פרמיות הביטוח בשל ריבוי גניבות. במקרה שבפנינו אף קיימת פגיעה בקניין ובפרנסתן של חברות השכרת הרכבים מהן נגנבו הרכבים האמורים (להשוואה ראו לדוגמה עניין אבו סבית, לעיל)".

ובהמשך:

"לאור האמור לעיל, מתחם הענישה שנקבע, הנע בין 8 לבין 24 חודשי מאסר לכל אחת מארבע העבירות בהן הורשע המערער - הינו הולם לנוכח חומרת העבירה, נסיבותיה ומדיניות הענישה הנהוגה".

19. במסגרת עניין כסוואני דחה בית המשפט העליון ערעורו של המערער נגד גזר הדין שניתן בעניינו. המערער הורשע בשתי עבירות של גניבת רכב, ובשלוש עבירות של סיוע לגניבת רכב. על פי העובדות בהן הורשע, המערער קשר קשר עם אחרים על מנת לגנוב רכבים, ובמשך כשנה, גנבו הם חמישה כלי רכב; הגניבות תוכננו היטב, תוך חלוקת תפקידים ברורה (ביוזמת המערער), ובתחכום רב. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ועד 30 חודשי מאסר לכל עבירה, והשית על הנאשם 4 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור נגד גזר הדין, וקבע כי "מתחם הענישה שנקבע בעניינו של המערער הוא ראוי ואין

להתערב בו".

20. במסגרת עפ"ג (מרכז) 52055-04-21 **אסלים נ' מדינת ישראל** (18.7.2021) דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המערער נגד גזר הדין שניתן בעניינו. המערער הורשע בעבירות של גניבת רכב בצוותא, גניבת רכב, סיוע לגניבת רכב בצוותא, הפעלת מכשיר אלחוט ללא רישיון בצוותא, נהיגה ללא רישיון (מעולם לא הוציא) (שתי עבירות), נהיגה בזמן פסילה (שתי עבירות) ונהיגה ללא ביטוח. על פי העובדות בהן הורשע המערער, הוא ואחר נוסף חברו יחד ותיאמו לגנוב רכבים בשיטה דומה - הם הגיעו לכתובת מסוימת עם רכב "מוביל", אותו החזיק האחר, שם היו פורצים לרכב, אחד מהם היה נוהג ברכב הגנוב, והשני - ברכב המוביל. המערער היה מעורב בגניבתם של שלושה כלי רכב; בשניים מהמקרים ביצע עבירה מוגמרת, ובאחד מהם סייע לאחר לגנוב את הרכב. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 30 ועד 60 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 45 חודשי מאסר (הופעל מאסר מותנה, כך שהיה על הנאשם לרצות 51 חודשי מאסר), בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המערער, וקבע כי - "... גזר הדין של בית המשפט קמא, **בין בדרך של קביעת מתחם הענישה**, ובין בדרך של העונש שהטיל על המערער בגין מעשיו נושא הערעור ובין בדרך של צירוף עונש המאסר על תנאי, **הוא גזר דין מנומק היטב, סביר ומוצדק** ואינו מצדיק התערבות ערכאת ערעור".

21. במסגרת עפ"ג (מרכז) 14301-08-18 **דרוויש נ' מדינת ישראל** (9.9.2019), קיבל בית המשפט המחוזי ערעורה של הגב' דרוויש נגד חומרת גזר דינה. המערערת הורשעה בעבירות של גניבת רכב (4 עבירות), קשירת קשר לפשע, וכן הסעת שוהה שלא כדין (3 עבירות). על פי העובדות בהן הורשעה, קשרה המערערת קשר עם אחרים על מנת לגנוב כלי רכב משטחי מדינת ישראל ולהעבירם לשטחי הרשות הפלסטינית, וזאת תמורת תשלום; המערערת עצמה לא התפרצה אל כלי הרכב אותם גנבה, אולם היא היתה זו שהסיעה את הפורצים אל המקומות בהם ביצעו את העבירות, ולאחריהן הובילה אותם אל שטחי הרשות הפלסטינית; בסך הכל נגנבו שבעה רכבים, ששה מהם לא אותרו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 ועד 42 חודשי מאסר בפועל, והשית על המערערת 22 חודשי מאסר, בהתאם לנסיבותיה האישיות. לעניינו חשוב, כי בית המשפט המחוזי קבע כי "**לא נפלה שגגה במתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית המשפט קמא**", אך הערעור התקבל נוכח שיקולי שיקום, תוך חריגה לקולא ממתחם הענישה שנקבע.

22. עפ"ג (מרכז) 48705-06-19 **צלאח נ' מדינת ישראל** (23.12.2019): המערער הורשע ב-7 עבירות של גניבת רכב בצוותא, קשירת קשר לביצוע פשע, 7 עבירות של פריצה לרכב, ו-4 עבירות של כניסה לישראל שלא כדין. בית המשפט קבע כי מתחם העונש הולם נע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר **לכל עבירה**, והשית על הנאשם 55 חודשי מאסר בפועל (והיה עליו לרצות 63 חודשים נוכח הפעלת מאסר מותנה שעמד לחובתו). בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם נגד גזר הדין, בכפוף לכך שעל הנאשם היה לרצות 58 חודשי מאסר בפועל, נוכח חפיפה חלקית של הפעלת המאסר המותנה.

23. במסגרת ת"פ (ראשל"צ) 29636-01-22 **מדינת ישראל נ' חרמה** (20.9.22) הורשע הנאשם בחמש עבירות של גניבת רכב בצוותא, יחד עם כניסה לישראל שלא כחוק, ונהיגה ללא רישיון (מעולם לא הוציא), וללא ביטוח;

בנוסף הורשע הנאשם בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע. הנאשם הורשע בכך שקשר קשר עם אחרים לגניבת מכוניות בישראל, והעברתן לתחומי הרשות הפלסטינית. במסגרת ארבע מהאישומים בהם הורשע, גנב הנאשם בצוותא עם אחרים את כלי הרכב, ולאחר מכן נהג בהם על מנת להוציאם מישראל, כל זאת כשאין לו היתר לשהות בארץ וכשאין מחזיק ברישיון נהיגה וביטוח. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם לכל העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 36 חודשי מאסר ועד 72 חודשים, והשית עליו 3 שנות מאסר בהתאם לנסיבותיו האישיות.

24. במסגרת ת"פ (ב"ש) 52475-08-19 **מדינת ישראל נ' אבוקרינאט** (29.12.2020) הורשע הנאשם בשתי עבירות של גניבת רכב, שלוש עבירות של סיוע לגניבת רכב, וקשירת קשר לביצוע פשע. הנאשם ביצע את העבירות במסגרת התארגנות עבריינית שכללה מספר מעורבים, אשר פעלו תוך חלוקת תפקידים, ובתחכום. הנאשם לא היה זה שפרץ אל כלי הרכב הגנובים והניע אותם, וגם לא נהג בהם, וחלקו היה "אבטחת" הובלתם מישראל לשטחי הרשות הפלסטינית. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 30 חודשי מאסר בפועל, ועד 54 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם עונש בתחתית מתחם הענישה, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

25. במסגרת ת"פ (ב"ש) 69298-11-18 **מדינת ישראל נ' אלקיעאן** (6.4.2020) הורשע הנאשם בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע וב-11 עבירות של גניבת רכב. הנאשם קשר קשר ביחד עם אחר, שתכליתו להעביר רכבים גנובים מתחומי מדינת ישראל לשטחי הרשות הפלסטינית. במסגרת קשר זה, התייצב הנאשם לפי קריאה, והעביר רכב גנוב מתחומי ישראל לתחומי הרשות הפלסטינית, ב-11 מקרים שונים, חלק אפילו באותו לילה. בגין כל העברת רכב קיבל הנאשם סך של 500 ₪. בית המשפט קבע כי הגם שהנאשם הורשע בעבירה של גניבת רכב, הוא לא היה שותף לגניבת המקור, לא תכנן אותה, ולא נהנה מפירותיה בהמשך. הוא הצטרף לשרשרת רק לאחר השלמת הגניבה, וקיבל שכר קבוע; נקבע כי מבחינה עונשית, קרוב הוא יותר ל"מסייע"; עוד הביא בית המשפט בחשבון, ביחס למתחם העונש, כי הנאשם התאפיין בדפוסים של ריצוי, וזה מה שעמד בבסיס ביצוע העבירות על ידו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שלוש שנות ועד חמש שנות מאסר, והשית על הנאשם 3.5 שנות מאסר, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

26. במסגרת ת"פ (ראשל"צ) 1862-01-18 **מדינת ישראל נ' אלהוזייל ואח'** (19.3.2019) הורשעו שלושה נאשמים בעבירות רבות שעניינן גניבות רכבים; רלוונטי למקרה כאן הוא עניינו של הנאשם 1 (להלן: הנאשם). הנאשם הורשע ב-9 עבירות של גניבת רכב בצוותא, קשירת קשר לביצוע פשע, ניסיון לגניבת רכב בצוותא, פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא, חבלה במזיד ברכב, גניבה מרכב בצוותא, החזקת כלי פריצה לרכב בצוותא. הנאשמים קשרו קשר לגנוב רכבים משטחי מדינת ישראל ולהעבירם לשטחי הרשות הפלסטינית; הם הצטיידו בכלי פריצה וברכבים "מובילים", וחילקו ביניהם תפקידים, כך שחלקם היו פורצים לרכב ומניעים אותו, וחלקם היו נוהגים ברכב הגנוב וברכבים המובילים. הנאשם 1 היה מעורב בגניבת 9 כלי רכב וניסיון לגניבת כלי רכב נוסף; כל כלי הרכב לא הושבו לבעליהם. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם המתאים לנאשם 1 נע בין 4 ועד 8 שנות מאסר, והשית עליו 48 חודשי מאסר, בהתאם להסכמת הצדדים.

27. אשר על כן, לאור כל האמור לעיל, בדבר הערכים בהם פגע הנאשם, מידת הפגיעה בהם, הנסיבות והפסיקה

הנוהגת - אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 33 חודשי מאסר בפועל, ועד 60 חודשי מאסר בפועל.

מן המעשה אל העושה

28. בעברו של הנאשם, יליד 1993, ארבע הרשעות קודמות, ורישום נוסף מבית המשפט לנוער ללא הרשעה. בשנת 2012 הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה והחזקת סכין שלא כדין, בגין הושת עליו מאסר בפועל למשך 10 חודשים. בשנת 2015 צירף הנאשם שלושה תיקים פלייליים שונים, במסגרתם הורשע, בין היתר, בעבירות של **גניבת רכב**, חבלה במזיד ברכב, התפרצות למקום מגורים, הפרת הוראה חוקית, שיבוש מהלכי משפט, ועוד; על הנאשם הושתו 25 חודשי מאסר בפועל, ובסך הכל ריצה הנאשם 32 חודשי מאסר בפועל, יחד עם הפעלת מאסר מותנה שעמד לחובתו. כשנתיים לאחר מכן, בשנת 2017, הורשע הנאשם בעבירה של **גניבת רכב בצוותא**, בגינה הושת עליו עונש של שנת מאסר בפועל (יחד עם הפעלת מאסר מותנה ריצה הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל). בשנת 2020 הורשע הנאשם בעבירות שעניינן איומים, פגיעה בפרטיות והטרדה, בגין ריצה 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

29. הנה כי כן, עברו הפלילי של הנאשם אינו קל, כלל ועיקר, והוא הורשע כבר בעבירות רכוש, לרבות גניבות רכבים; גיליון רישומו הפלילי לימד כי אף מאסרים מותנים שעמדו לחובתו, ועונשי מאסר בפועל שהושתו עליו, לא הרתיעוהו מלהמשיך ולבצע עבירות.

30. מנגד, הבאתי בחשבון את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, ולקח אחריות על מעשיו. עוד הענקתי משקל לקולא לדבריו האחרונים של הנאשם, במסגרתם הביע חרטה על מעשיו. ניתנת האמת להיאמר, כי התקשיתי ללכת שבי אחר טענת ה"כורח" שבפני הנאשם, כאילו חייב היה לבצע את העבירות כדי לפרוע חובות למאן דהוא, וזו הסיבה לביצוע העבירות (נסיבה הקשורה לקביעת המתחם, להבדיל ממיקום העונש בתוכו). את בעלי הרכב שגנב הנאשם לא מעניין מדוע נעלם רכבם ביום בהיר אחד. ובכל זאת, ועדיין, אין דומה מי שגונב רכב כ"פרנסה", למי שעשה כן - כפי שהעיד על עצמו הנאשם (עובדה שלהבנתי אינה במחלוקת) - מפאת חובות לאחרים, או לעניינינו - מחמת קשיים כלכליים. אתן, איפוא, משקל מה, לא משקל כבד, אך גם לא משקל נוצה, לנתון זה - של נסיבות חיים קשות של הנאשם (בפן הכלכלי), לטובת הנאשם, בתוך המתחם עצמו.

31. אף לא ניתן להתעלם מן העובדה כי אמו של הנאשם חולה במחלה קשה. הלב יוצא אל אמא שנאלצת להיפרד מבנה בנסיבות כאלה, בעיתוי כל כך קשה, עת היא נזקקת לו, יותר מתמיד.

32. בהתאם לאמור לעיל, סבורני כי יש למקום את עונשו של הנאשם בשליש השני של מתחם הענישה, ובהתאם יושתו עליו את העונשים הבאים:

א. 41 חודשי מאסר פועל, בניכוי ימי מעצרו, על פי רישומי שב"ס.

ב. 8 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. 3 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור עבירות של נהיגה ללא רשיון או ללא ביטוח.

ה. הנאשם ישלם פיצוי על סך 1,000 שקלים לכל מתלונן, על פי הפירוט הבא:

רן כהן - ע"ת 5

רחל ביתן - ע"ת 10

בעז חנוך אלפרון - ע"ת 9

יצחק שקד - ע"ת 2

יפה שושן - ע"ת 7

רומן חנקובסקי - ע"ת 12

סך הכל ישלם הנאשם פיצוי על סך 6,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.6.2024.

ו. קנס בסך 500 ₪ או 14 ימי מאסר תמורתו; אף הקנס ישולם עד יום 1.6.2024.

ז. אני פוסל את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך שנה מיום שחרורו ממאסר.

כל המוצגים - לשיקול דעת קצין החקירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ו אדר תשפ"ג, 19 מרץ 2023, במעמד הצדדים.

[1] המספור כמופיע בכתב האישום המתוקן, חלק מהאישומים נמחקו במסגרת הסדר הטיעון.

[2] טענה זו של הנאשם נטענה בהסכמה שהושגה בגישור, הגם שלא נזכרה בכתב האישום.

[3] כל ההדגשות בגזר הדין אינן במקור והן שלי, ש.ב.

[4] ראו והפסיקה קבע כי מדובר ב"איום נע" על נוסעי הכביש (רע"פ 3149/11 **ראסם נ' מדינת ישראל** (15.5.2011)).